

prima instanță: L. Pruteanu
instanța de apel: I. Cimpoi, N. Simciuc, A. Minciuna

dosarul nr.2ra-187/17

Î N C H E I E R E

01 februarie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Ion Druță
Tamara Chișca-Doneva

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Ministerul Justiției al Republicii Moldova,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Ursu Marcel împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova și Procuraturii Generale a Republicii Moldova cu privire la repararea prejudiciului material și moral și încasarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 28 aprilie 2016, prin care a fost respins apelul declarat de Ministerul Justiției al Republicii Moldova și cererea de alăturare la apel depusă de Procuratura Generală a Republicii Moldova, și menținută hotărârea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 16 decembrie 2015 prin care acțiunea a fost admisă parțial,

c o n s t a t ă :

La 12 iunie 2015, Ursu Marcel, reprezentat de avocatul Corjan Angela a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției al RM și Procuraturii Generale a RM cu privire la repararea prejudiciului material și moral și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamantul a invocat că la data 19 decembrie 2014, de către Inspectoratul de Poliție Botanica, mun. Chișinău, în privința sa a fost pornită urmărirea penală pe semnele componenței de infracțiune prevăzute de art. 360 alin. (1) Cod Penal, luarea, sustragerea, tănuirea, degradarea sau distrugerea documentelor, dacă această faptă a fost săvârșită din interes material sau din alte motive josnice.

Astfel, i-a fost incriminat precum că la data de 09 octombrie 2014, din interes material a sustras și tănuit buletinul de identitate al cet. Bodiș Andrian cu seria A 88001670 din ap. 80, situat pe str. Busuicescu 16, mun. Chișinău.

Menționează reclamantul că, la data 05 ianuarie 2015 organul de urmărire penală a emis ordonanță privind necesitatea înaintării unui demers de către Procuratura sec. Botanica, mun. Chișinău cu privire la autorizarea percheziției la domiciliul său în scopul depistării și ridicării buletinului de identitate pe numele cet. Bodiș Andrian precum și altor obiecte sau documente care ar putea avea importanță

pentru cauza penală intentată.

Drept urmare, de către Procuratura sec. Botanica, mun. Chișinău, a fost înaintat un demers privind autorizarea percheziției la domiciliul său pe str. Cetatea Albă nr. 130, mun. Chișinău în motivarea căruia a fost invocată necesitatea percheziției în scopul depistării și ridicării buletinului de identitate cu seria A 88001670 al cet. Bodiș Andrian, precum și a altor obiecte sau documente, care ar putea avea importanță pentru cauza penală nr. 2014422466 pornită la 19 decembrie 2014.

Prin încheierea Judecătoriei Botanica mun. Chișinău din 20 ianuarie 2015, a fost admis demersul și autorizată efectuarea percheziției, care a avut loc la începutul lunii martie 2015 însă, în urma acesteia nu a fost depistat buletinul de identitate căutat și nici alte careva obiecte materiale, care constitui temei de a presupune că dânsul a luat careva mijloace bănești de la pretinsa parte-vătămată.

Iar la 24 martie 2015, în lipsa unor probe și materiale confirmative, pertinente și concludente de bănuială rezonabilă în comiterea infracțiunii incriminate, i-a fost înmănată ordonanța de punere sub bănuire.

Indică reclamantul că în urma mai multor acțiuni procesuale, inclusiv a confruntărilor între dânsul în calitate de bănuit, însoțit de apărător din oficiu, cu presupusa parte-vătămată Bodiș Andrian, nu s-au constatat cele spuse de partea-vătămată, iar martorul Godorog Andrei a infirmat cele spuse de partea-vătămată și a relatat că cet. Ursu Marcel nu are nici o legătură cu infracțiunea în comiterea căreia a fost bănuit.

La fel, menționează că după confruntare și punerea sa sub bănuire la data de 24 martie 2015, a fost nevoit, să angajeze un avocat pentru apărarea intereselor și drepturilor sale, cu care a încheiat în acest sens un contract de consultanță, asistență și reprezentare juridică.

A doua zi după confruntare a avut loc o întrevedere cu avocatul, a fost consultat pe cauza penală pentru alegerea mijloacelor și stabilirea tacticilor de apărare, întocmirea cererilor și demersurilor întru solicitarea copiilor de pe actele procesuale în vederea apărării și ulterior întocmirea plângerii la procuratură pentru încetarea procesului și scoatere sa de sub bănuire.

Astfel, în rezultatul depunerii cererii la IP Botanica privind oferirea copiilor de pe materialele cauzei penale și a plângerii de a fi scos de sub urmărire penală, prin ordonanța Procuraturii sectorului Botanica din 30 martie 2015, a fost scos de sub urmărire penală.

Sușține reclamantul că, în perioada efectuării urmăririi penale, din momentul recunoașterii sale în calitate de bănuit la 24 martie 2015 și până la 30 martie 2015, a suportat cheltuieli pentru asistența juridică și anume a angajat un avocat, căruia la semnarea contractului i-a achitat suma de 2 000 lei, pentru oferirea consultanței juridice, întocmirea cererilor și demersurilor în apărarea sa, cheltuieli care sunt confirmate prin ordinul de plată, anexat la materialele cauzei.

Menționează reclamantul că, în legătură cu evenimentele care au avut loc, după recunoașterea sa în calitate de bănuit, în urma vizitelor și participării la diferite acțiuni procesuale la ofițerul de urmărire penală și la procuratură, în permanență, era stresat și deseori avea perioade de depresii, deoarece, deși, nu a comis infracțiunea imputată era tratat ca un infractor.

De asemenea, indică că percheziția, care a fost efectuată la domiciliul său a fost efectuată fără prezența martorilor-asistenți fapt, ce l-a indignat și mai mult.

Necătând la faptul că a solicitat în mod verbal colaboratorilor de poliție, care au efectuat percheziția, asigurarea cu martori-asistenți, această cerință nu a fost satisfăcută și nici nu a fost consemnată în procesul-verbal de percheziție.

Totodată, având în vedere că la domiciliul său în timpul percheziției era prezentă soția cu copilul mic, de vârsta mai puțin de 1 an, tratamentul, atitudinea și comportamentul polițiștilor în cadrul acțiunilor procesuale de percheziție i-au afectat negativ, provocându-le suferințe psihice și fizice.

Indică că, organele de drept au pornit și instrumentat dosarele penale, pornite pe minciuni și în absență totală a cărorva probe și au ignorat faptul că urmărirea penală poate fi începută doar în cazul, când din cuprinsul actului de sesizare sau al actelor de constatare rezultă o bănuială rezonabilă și nu există nici una din circumstanțele, care exclud urmărirea penală.

Mai susține că în urma plângerii depuse la Procuratura Botanică, mun. Chișinău, la data de 03 aprilie 2015, prin care a solicitat încetarea procesului penal și scoaterea de sub urmărire penală, la data 17 aprilie 2015 prin intermediul poștei electronice, avocatului i-a fost comunicată ordonanța de scoaterea sa de sub urmărire penală pe cauza penală nr.2014422466, pornită la data de 19 decembrie 2014, din motiv că fapta nu a fost săvârșită de bănuț.

Concomitent, prin Ordonanța Procuraturii Botanică, mun. Chișinău, a fost clasat procesul penal nr. 2014422466, pornit la data de 19 decembrie 2014 pe semnele componenței de infracțiune prevăzute de art. 360 alin. (1), Cod penal.

Astfel, din momentul când a aflat despre urmărirea penală, prin rușinarea sa și comunicarea ordonanței de punere sub bănuire în comiterea unei infracțiuni, prevăzute de art. 360 alin. (1) Cod penal, de la 24 martie 2015 și până la aducerea la cunoștință despre ordonanța de scoatere de sub urmărire penală emisă la 30 martie 2015 și comunicată apărătorului abia la data de 17 aprilie 2015, în permanență s-a simțit umilit de faptul, că a fost pus sub bănuială, de faptul, că la domiciliul său a fost efectuată percheziția în lipsa martorilor-asistenți, în prezenta soției cu copilul minor de numai 1 an în brațe, a fost chemat la inspectoratul de poliție, procuratură, s-a aflat în incinta acestor clădiri fără nici o vină, de atitudinea angajaților procuraturii, poliției, care îl priveau și se comportau cu el ca cu un infractor, umilința și intimidarea sa față de alte persoane ce vizitau aceste instituții.

Mai mult ca atât în legătură cu acest proces a fost discreditat în fața soției, rudelor, vecinilor și a colegilor de serviciu, care cunoșteau despre problema dată.

În consecință toate împrejurările create, stările de stres și perioadele de depresie i-au provocat suferințe psihice și dureri fizice, iar prin acțiunile nelegitime ale organelor de urmărire penală i-a fost înjosită onoarea și demnitatea de om, de cetățean al Republicii Moldova și de locuitor al municipiului Chișinău, care este capitala statului de drept Republica Moldova.

În acest context, relevă că umilința, intimidarea, suferințele psihice și fizice, înjosirea onoarei și demnității i-au provocat o pagubă morală imensă, pe care, ținând cont de faptul, că are poziție de autoritate pozitivă în familia sa, la serviciul său, față de vecinii blocului locativ și în localitatea, în care trăiește, că este corect cu colegii săi de serviciu, că are familie și rude, care îl respectă și se mândresc cu el, o apreciază la suma de 30 000 lei.

În cadrul dezbaterilor judiciare Ursu Marcel, reprezentat de avocatul Corjan Angela a depus cerere de concretizare a cerințelor prin care din motivele invocate în

acțiunea inițială a solicitat încasarea sumei de 2 000 lei cu titlu de cheltuieli pentru asistența juridică acordată pe cauza penală de punere sub urmărire penală, în temeiul art. 7 lit. e) din Legea nr.1545-XIII din 25 februarie 1998, repararea prejudiciului moral în mărime de 15 000 lei și încasarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea Judecătoriai Buiucani mun. Chișinău din 16 decembrie 2015 acțiunea a fost admisă parțial, fiind încasat din bugetul de stat prin intermediul Ministerului Finanțelor RM în beneficiul lui Ursu Marcel prejudiciul moral în mărime de 2 000 lei și cheltuielile pentru asistența juridică în mărime de 500 lei, iar în total suma de 2 500 lei, în rest cerințele au fost respinse ca neîntemeiate.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 28 aprilie 2016 a fost respins apelul declarat de Ministerul Justiției al RM și cererea de alăturare la apel depusă de Procuratura Generală a RM și menținută hotărârea primei instanțe. Totodată, a fost încasat din contul bugetului de stat prin intermediul Ministerului Justiției al RM în beneficiul lui Ursu Marcel cheltuielile pentru asistența juridică în sumă de 500 lei.

Pentru a decide astfel, instanța de apel cu referire la circumstanțele cauzei și prevederile art. 23 alin. (3), 525, Cod procedură penală, care reglementează asigurarea drepturilor victimei în urma infracțiunilor, abuzurilor de serviciu și erorilor judiciare și acțiunea pentru repararea prejudiciului și art. art. 3, 6 al Legii cu privire la modul de repararea a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești nr. 1545-XIII din 25 februarie 1998, a găsit drept corectă constatarea primei instanțe vizavi de dreptul lui Ursu Marcel la repararea prejudiciului moral, concluzionând în acest sens că în privința ultimului organ de urmărire penală a întreprins acțiuni de punere sub urmărire penală, efectuare a percheziția la domiciliul și recunoaștere în calitate de bănuț, acțiuni care se prezumă a fi ilegale atâta timp cât ulterior prin din 30 martie 2015 Ursu Marcel a fost scos de sub urmărire penală și clasat dosarul penal.

Totodată, cu referire la cuantumul prejudiciului moral, instanța de apel a reținut reglementările art. 11 din Legea menționată, precum și art. 1422 alin. (1), art. 1423 alin. (1) Cod civil și a considerat că prima instanță justificat a apreciat cuantumul prejudiciului moral care ar trebui să-i acorde reclamantului o satisfacție echitabilă în sumă de 2 000 lei, remarcând durata procedurii penale de 3 luni și 12 zile, gravitatea faptei incriminate și natura dreptului lezat - drepturilor reclamantului la siguranța personală și respectarea vieții private.

La data 02 decembrie 2016 Ministerul Justiției al Republicii Moldova a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel cu emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie respinsă ca neîntemeiată.

În motivarea recursului a invocat că nu a recepționat copia deciziei din 28 aprilie 2016 și nu a fost citat pentru ședințele instanței de apel din 07 aprilie 2016 și 28 aprilie 2016, iar decizia instanței de apel i-a devenit cunoscută doar la data de 17 noiembrie 2016, când s-a prezentat în prima instanță și a ridicat dosarul pentru a lua cunoștință cu decizia integrală a instanței de apel.

Cât privește fondul cauzei, susține că instanța de apel a aplicat eronat normele de drept material și a apreciat arbitrar poziția participanților la proces și a probelor anexate la dosar, fapt ce a dus la emiterea unei decizii ilegale și neîntemeiate

Consideră că instanțele ierarhic inferioare nejustificat și exagerat au dispus încasarea în beneficiul lui Ursu Marcel a sumei de 2 000 lei cu titlu de prejudiciu moral, în condițiile în care la caz nu există nici un temei de acordare a despăgubirii bănești, întrucât în speță nu au fost constatate drept ilegale acțiunile organelor de drept, precum și nu a fost demonstrat prin probe pertinente, concludente și argumente justificative suportarea suferințelor morale.

Insistă că suma acordată de către instanță pentru despăgubirile morale în mărime de 2000 lei este exagerată și neechitabilă suferințelor pretinse, că ar fi fost posibil suportate ținându-se cont de natura dreptului lezat, durata desfășurării urmăririi penale, neaplicării măsurilor preventive, statutul și vârsta reclamantului, precum și de faptul că cauza penală intentată în privința acestuia nu a fost înaintată în judecată fiind încetată la etapa urmăririi penale.

La 13 ianuarie 2017, Procuratura Republicii Moldova a depusă referință la recursului declarat de Ministerul Justiției al RM invocând temeinicia acestuia și solicitând diminuarea prejudiciului moral încasat în beneficiul lui Ursu Marcel până la limita rezonabilă.

Examinând temeiurile invocate în recurs, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarate de către Ministerul Justiției al RM este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în față completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Conform prevederilor art. 433 lit. b) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) și alin. (2) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

După cum se constată la caz, nefiind de acord cu hotărârea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 16 decembrie 2015, prin care a fost admisă parțial acțiunea înaintată de Ursu Marcel și încasată din bugetul de stat prin intermediul Ministerului Finanțelor al RM în beneficiul lui Ursu Marcel suma de 2 000 lei cu titlu de prejudiciu moral și suma de 500 lei cu titlu de cheltuieli de judecată, Ministerul Justiției al RM a declarat apel nemotivat împotriva acesteia (f. d. 80).

Drept urmare, prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 05 februarie 2016 nu s-a dat curs cererii de apel, cu acordarea Ministerului Justiției al RM a unui termen până la dat de 17 martie 2016, pentru depunerea apelului motivat și comunicat apelantului că chestiunea privind primirea spre examinare a cererii de apel v-a fi

soluționată în ședința de judecată numită pentru 17 martie 2016, ora 10.30 (f. d. 97-98).

La fel, materialul probator atestă că copia încheierii prin care nu s-a dat curs cererii de apel a fost recepționată de apelant la 25 februarie 2016, fapt ce se confirmă prin Avizul de recepție CN din 24 februarie 2016, iar la de 10 martie 2016 Ministerul Justiției al RM a depus apelul motivat (f. d. 99, 100, 103-107).

Ulterior, la 17 martie 2016 Ministerul Justiției al RM a depus o cerere prin care a solicitat examinarea cauzei în lipsa sa (f. d. 111), iar la 28 aprilie 2016, instanța de apel conducându-se de prevederile art. 379 alin. (1) CPC, care indică că neprezentarea în ședință de judecată a apelantului sau intimatului, a reprezentanților acestora, precum și a unui alt participant la proces, citați legal despre locul, data și ora ședinței, nu împiedică judecarea apelului, a dispus examinarea cauzei în lipsa Ministerului Justiției al RM.

La capitolul dat se impune a fi menționat că la data de 24 mai 2016, instanța de apel a expediat pentru cunoștință participanților la proces, inclusiv recurentului Ministerul Justiției al RM copia deciziei pronunțate la 28 aprilie 2016, după care la 30 mai 2016, cauza civilă a fost transmisă în prima instanță, la caz, Judecătoria Buiucani mun. Chișinău (f. d. 151-152).

Este cert și faptul că la 06 iunie 2016, Judecătoria Buiucani mun. Chișinău a expediat în adresa Ministrului Justiției al RM titlurile executorii nr. 2-3515/15 emise în temeiul hotărârii din 16 decembrie 2015, care potrivit Avizului de recepție CN 07 din 08 iunie 2016, au fost recepționate de către destinatar la 09 iunie 2016.

Cu toate acestea, Ministerul Justiției al RM doar la 17 noiembrie 2017, s-a adresat cu o cerere Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău, prin care a solicitat acordarea posibilității de a face cunoștință cu materialele cauzei, iar la data de 02 decembrie 2016, a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel din 28 aprilie 2016, respectiv, în afara termenului legal prevăzut de art. 434 CPC.

Mai mult decât atât, Ministerul Justiției al RM în recursul declarat nu a invocat careva motive întemeiate ce ar demonstra depunerea recursului în termen, sau omiterii acestuia din motive justificate.

Or, la caz este evident că Ministerul Justiției al RM, contestând cu apel hotărârea primei instanțe și solicitând la 17 martie 2016 instanței de apel examinarea cauzei în lisa sa, precum și recepționând la 09 iunie 2016 titlurile executorii expediate de prima instanță pentru executare (f.d.80, 111155-156), a avut la cunoștință atât despre examinarea cât și despre finisarea examinării pricinii în instanța de apel, respectiv, depunând recursul doar la 02 decembrie 2016, urma să justifice neîndeplinirea actului procesual în termenul prescris de lege.

Pe de altă parte, Ministerul Justiției al RM având la cunoștință despre examinarea prezentului litigiu, precum și existența deciziei contestate, trebuia să întreprindă toate măsurile necesare, după cum sugerează jurisprudența CEDO (Van Harn versus Germany, nr. 7557/03 din 11 septembrie 2007), de a proteja drepturile sale de acces la instanță și de a contesta în termen hotărârea judecătorească.

Sub acest aspect, Completul apreciază critic argumentele recurentului precum că nu a fost citat pentru ședințele instanței de apel din 07 aprilie 2016 și 28 aprilie 2016, or după cum deja a fost menționat prin Avizul de recepție din 24 februarie 2016, Ministerul Justiției al RM a fost înștiințat legal despre ședința instanței de apel din 17 martie 2016 (f.d. 100).

Iar, prin prisma prevederilor art. 102 alin. (4) CPC, care statuează că participanții la proces înștiințați în mod legal o dată nu pot invoca necitarea lor pentru efectuarea actelor de procedură la o dată ulterioară, recurentul nu mai poate invoca că nu a fost citat în instanța de apel pentru o dată ulterioară, sau că a fost lipsit de posibilitate de a-și apăra interesele, cu atât mai mult cu cât la data de 17 martie 2016, a solicitat instanței de apel examinarea cauzei în lipsa sa.

În circumstanțele relevate și ținând cont de perioada de timp scursă de la data emiterii deciziei contestate și până la data depunerii recursului, și anume 7 luni și 4 zile, invocarea de către recurent a faptului că nu au fost familiarizat cu decizia adoptată este lipsită de consistență, deoarece un asemenea comportament este de rea-credință, având în vedere obligația părților de a se interesa de soarta dosarelor despre care au cunoștință la intervale rezonabile de timp.

În consecință, pentru toate aceste considerente este cert că, depunând cererea de recurs împotriva deciziei instanței de apel peste un termen mai mare de 7 luni, recurentul a demonstrat o neglijență a drepturilor sale procedurale stipulate în legislația națională.

La caz, instanța de recurs notează că, o astfel de soluție este compatibilă cu respectarea garanțiilor unui proces echitabil, în sensul articolului 6 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, având în vedere că prelungirea nejustificată a termenului pentru exercitarea recursului ar împiedica rămânerea irevocabilă, ca urmare a expirării termenului de atac, a deciziei judecătorești emise în instanța de apel și ar leza, în acest mod, principiul securității raporturilor juridice.

Așa fiind, în speța de referință *Ponometryov vs Ucraina* (3 aprilie 2008), Curtea Europeană a reiterat cu titlu de principiu general că deși, în speță nu era vorba despre desființarea unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile în urma admiterii unei căi extraordinare de atac în lumina unor circumstanțe nou descoperite, ci de redeschiderea unui proces prin repunerea în termenul de introducere a unei căi ordinare de atac, totuși, reînnoirea acestui termen pentru motive neconvingătoare, reprezintă o decizie care ar putea înfrânge principiul securității raporturilor juridice într-un mod similar cu o cale extraordinară de atac.

Curtea a admis că revine în primul rând instanțelor interne să decidă asupra repunerii în termen de introducere a căii ordinare de atac, dar ele nu se bucură de o marjă de apreciere nelimitată. Instanțele sunt obligate să indice motivele pentru care au acceptat repunerea în termen. Un asemenea motiv ar putea fi, spre exemplu, necomunicarea hotărârii luate în proces de către autoritățile competente ale statului. Chiar și atunci, totuși, indică Curtea, posibilitatea repunerii în termen nu ar fi nelimitată, dată fiind obligația părților de a se interesa, la intervale rezonabile, de stadiul procesului de care ele au cunoștință. În toate cazurile, instanțele interne ar trebui să verifice dacă motivele de repunere în termen ar putea justifica o ingerință în principiul autorității de lucru judecat.

Reglementări similare au fost statuate de către Înalta Curte și în cauzele *Ceachir vs Moldova*, *Popov vs Moldova* și *Melnic vs Moldova*, în care s-a menționat că prin neaducerea vre-unui motiv pentru prelungirea termenului de depunere de către părți a unui act procedural, instanțele judecătorești naționale au încălcat drepturile reclamantilor la un proces echitabil.

Distinct de cele relatate, Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Ministerul Justiției al RM ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. b), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Recursul declarat de către Ministerul Justiției al Republicii Moldova se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Ion Druță

Tamara Chișca-Doneva